

Η σχέση εικόνας και δημόσιου χώρου. Η επίδρασή της στην αρχιτεκτονική εκπαίδευση.

Στην όψιμη εποχή των «εικονικών πραγματικοτήτων», καταιγιζόμενοι από τον πιο στείο και παιδαριώδη νατουραλισμό –το ψευδο-εφικτό δηλαδή–, με την ολοένα και ευκολότερη πρόσβαση στην εικόνα, ο έλεγχος και ο περιορισμός στον πραγματικό ελεύθερο χώρο φαίνεται να εντείνεται συνεχώς. Η προβληματική προσέγγιση του θαλάσσιου μετώπου της Μητροπολιτικής Αθήνας από τους πολίτες, η μελλοντική ιδιωτική πόλη στο Ελληνικό, η ερήμωση του κέντρου αποτελούν απτά παραδείγματα.

Παράλληλα, στην πληθώρα εντύπων αρχιτεκτονικής, οι ουτοπίες του Sant'Elia ή του Fritz Lang φαίνεται να παραδίδουν (ανεπιστρεπτί;) τη θέση τους στη φαντασμαγορία παγιωμένων εικόνων μιας αδιαπραγμάτευτης ανάπλασης του χώρου. Εκεί μια διάχυτη ευμάρεια επιδρά αναίμακτα στον προσανατολισμό του συλλογικού φαντασιακού.

Η ταχύτητα διάδοσης της εικόνας και της πληροφορίας φαίνεται να καλλιεργεί τη γραφιστική ή διακοσμητική αντίληψή μας για την υλική υπόσταση της αρχιτεκτονικής, αφήνοντας σε δεύτερη μοίρα την όποια βαθύτερη κατασκευαστική έγνοια. Άλλωστε, ο προβληματισμός για τη σχέση κατασκευής και μορφής, νέου και παλιού κ.ά. εξαντλείται ενίοτε σε τεχνητούς αυτοματισμούς, π.χ. επιτροπές αρχιτεκτονικού ελέγχου, μορφολογικούς κανόνες, ΚΕΝΑΚ κ.λπ. Πώς επιδρούν τα παραπάνω στην αρχιτεκτονική εκπαίδευση; Τι μέλλει γενέσθαι;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Επίκουρος Καθηγητής Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών ΔΠΘ.